

nadega maenitsema. Esite ei tahtnud noormees õppetaja jutto kuuldaagi, tahtis agga temma jurest ärra miina. Agga õppetaja, kes ta kurjust ärramoistis, ei lasknud tedda lahti, ja maenitsetes tedda armsa sannadega, kurni ta õppetaja seltsis õppetaja maiasse läks.

Kui õppetaja tedda ikka peäle armsa sannadega maenitsetenud, tunnistas wimaks, et temma kätte 130 wrangsi (se on peäle 30 rbl. hõbb.) woõrast rahha antud omma paikaltallitada, ja sedda on ta mängides ärraraisand. Õppetaja otas, kurni mees waiksemaks jäi, siis maenitsetes tedda kui armolinne isa omma last, kes eksitusse tee peäle sattunud. Siis ta otsis omma wiimsed koppikad kokko, sai ni paljo, kui noormees ärraraisand, andis ta kätte ja ütles: „Siin on keik mo rahhawarrandus, wõtta, wi senna, kus ta õigus, ja ma lodan, et sa Jummal armu läbbi teiseks innimesseks saad ja se rahha mulle üksford ärratasud, et mul häädalistele ja waestele anda on.“

Kes moistab nore mehhe rõmo ja immeks pannemist ülesrõfida! — ta hakkas õppetaja kaela ümber, ja nuttis. Siis ütles: „Jesanda nimmet tootan ma omma ello sest aiaast parrandada.“

Siis ta läks, wõttis rahha ja õppetaja õnnistamist kasa. Temma olli sesamma, kes nüüd õppetajale se kangi kulda saatnud.

Wits: Au, kirus olgo iggawest’.

(Paul 321, 10. 11.)

Oh kallis arm! oh kaunike!

Oh heida armo peäle!

Sa kallis armo tulloke!

Oh sada, sada tele

Keik neid, kes sinno armo tööd

Kül näwad, agga süddamed

On ommeti weel tuimad!

Oh nende tahtmist, Jesus! sa,

Sa isse murra katki:

Is mahha kõrged mõtted ka,

Ja allanda neid mani: